

Arrest

nr. 79 812 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2012 met refertenummer 14237.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. YU, die loco advocaat G. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. In 1997 bent u gehuwd met K. G. (...), maar vanaf 2007 woonden jullie niet meer samen. Omdat hij niet akkoord wou gaan met een scheiding, bent u pas op 13 januari 2010 op officiële wijze gescheiden. Jullie hadden samen twee zonen, maar op 27 mei 2009 overleed één van uw twee zonen nadat hij onder een poort was terechtgekomen. U hebt sinds 2007 een relatie met Z. A. (...) (O.V. X) en jullie woonden samen in een appartement in Tbilisi. In 2007 begon u uw carrière bij het Georgische leger als beroepsmilitair. In 2010 was u sergeant-instructeur en u diende trainingen te geven in de militaire basis

van Kodjor. In de nacht van 27 december 2010 had u wachtdienst op de militaire basis. U werd die nacht opgebeld door een onbekende persoon die u vroeg naar een plaats te komen net buiten de militaire basis. U wou dit eerst niet doen, maar de onbekende persoon zei u dat het in opdracht van uw baas was en dat het om een belangrijke geheime zaak ging. U bent vervolgens naar de afgesproken plaats gegaan en er stonden twee personen u op te wachten. Er werd u gevraagd om uw sleutels die u bij u had, aan hen te overhandigen. Zij zouden binnen een uur tijd die sleutels dupliceren en dan aan u terug geven. Er werd u veel geld beloofd. U werd bij het horen van het voorstel kwaad en u noemde hen verraders. Hierop kreeg u een slag in uw gezicht. U zei vervolgens dat u alles aan uw baas zou vertellen, maar men zei u dat uw baas dan zou ontslagen worden. Zij lieten u eveneens weten dat zij ervan op de hoogte waren dat u de daaropvolgende week, namelijk op 3 januari 2011, opnieuw wachtdienst had en dat zij dan terug zouden komen. U werd overigens nog bedreigd en men zei ook nog iets over uw zoon. Omdat u bang was, hebt u op uw basis aan niemand iets verteld. Volgens u wou men deze sleutels omdat er op de basis veel wapens en munitie lagen opgeslagen. U hebt ook het vermoeden dat deze onbekenden gesteund werden door machtige personen of deel uitmaken van een groepering. Toen u na uw wachtdienst naar huis reed, belde u uw partner op. Uw partner was in paniek na uw verhaal en hij stelde voor om met jullie kennis M. (...) contact op te nemen. M. (...) kende immers belangrijke personen. M. (...) gaf u het advies om het land te verlaten indien u niet op het voorstel van de onbekende personen zou ingaan. U besliste diezelfde dag nog dat u zou vluchten. Op 29 december 2010 bent u nog gaan werken op de basis, maar ook toen hebt u niemand iets over het voorval verteld. U kreeg die dag ook nog een dreigtelefoon waarbij u werd gevraagd of u er op 3 januari zou zijn. Op 30 december 2010 bent u samen met uw partner en uw zoon D. K. (...) naar uw schoonouders in Skhvitori gegaan. Na twee dagen, zijnde op 1 januari 2011, bent u vertrokken naar Batumi. Vanuit Batumi bent u via Oekraïne naar België gereisd en op 11 januari 2011 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend. Uw partner is pas op 14 maart 2011 uit Georgië vertrokken en op 18 maart 2011 in België aangekomen. Uw zoon D. (...) is in Skhvitori bij uw schoonouders achtergebleven. Aangezien uw zoon D. (...) zich in Skhvitori niet thuis voelde, hebt u aan een vriend gevraagd om uw zoon naar Tbilisi te brengen. Sinds begin augustus 2011 verblijft uw zoon samen met vrienden van u in uw vroegere woonplaats in Tbilisi. U hebt nog via contacten in Georgië vernomen dat een vriendin na uw vertrek telefoons voor u heeft ontvangen waarbij er naar u werd gevraagd.

Op datum van het gehoor was u bijna vier maanden zwanger.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een zwangerschapsattest (dd.2/11/2011), uw rijbewijs, de Georgische identiteitskaarten van u en uw partner, uw scheidingsboekje, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw zoon S. (...), de geboorteaktes van uw twee zonen S. (...) en D. (...), een tijdschriftartikel over uw legerdienst, document van tewerkstelling in het leger (dd. 13/11/2007), document van aanstelling als toezichthouder van de communicatiedienst (dd. 27/11/2007), getuigenschrift van bedanking (dd. 29/04/2010), een aanbevelingsbrief (dd. 16/08/2008), een opleidingscertificaat (dd.11/07/2007), een diploma van de militaire academie (2008), een diploma vroedkunde (2007), een document betreffende loopwedstrijd en meerdere foto's van u in legeruniform. Ook hebt u nog een USB-stick tijdens het gehoor op het CGVS neergelegd.

B. Motivering

U verklaarde dat u Georgië hebt verlaten omdat u niet wou ingaan op het voorstel van twee onbekende mannen op 27 december 2010 om de sleutels van de militaire basis van Kodjor te laten dupliceren. Deze onbekenden gingen op 3 januari 2011 terugkomen om opnieuw om uw medewerking vragen. Omdat u na de bedreigingen van december 2010 vreesde voor uw leven en dat van uw zoon, besloot u onmiddellijk uit Georgië te vluchten (CGVS gehoor 17/11/2011, p.10-12). U vreest bij terugkeer naar Georgië dat u zal worden gedood. Ook denkt u dat u in Georgië in de gevangenis zal belanden omdat u op illegale wijze het leger hebt verlaten (CGVS gehoor p.15).

Wat het incident op 27 december 2010 betreft dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming bij de Georgische (autoriteits)instanties te vinden. U verklaarde dat u aangaande het incident op 27 december 2010, waarbij u door twee onbekenden werd bedreigd en geslagen opdat u uw sleutels door hen zou laten dupliceren, nergens melding hebt gemaakt. U stelde dat u er aan hebt gedacht om naar de militaire politie te stappen of om uw baas over het voorval in te lichten, maar u hebt uiteindelijk niets ondernomen (CGVS gehoor p.10). U gaf hiervoor de volgende redenen aan. U bent niet naar de militaire politie gestapt omdat deze instantie volgens u niet in de mogelijkheid was om zich binnen één week tijd te mobiliseren en de onbekende personen te vatten (CGVS gehoor p.12). Volgens u bestaan de politiediensten uit snotneuzen die niet in staat zijn om iets te doen (CGVS gehoor p.17). Toen u werd gevraagd waarom u niet minstens de militaire politie had kunnen inlichten over het voorval van 27 december 2010, antwoordde u dat uw leven of dat van uw zoon in gevaar zou brengen aangezien u door de onbekende mannen was bedreigd (CGVS gehoor p.12). Ook hebt u uw baas niet op de hoogte

gebracht over het voornoemde incident omdat u hem hierdoor in gevaar zou kunnen brengen (CGVS gehoor p.10, 12-13). Volgens u had uw baas dan de militaire politie ingelicht waardoor 'de zaak zou ontploffen' (CGVS gehoor p.13). Daarnaast haalde u ook nog aan dat u niet in Georgië niet zou kunnen rekenen op bescherming omdat u een vrouw bent (CGVS gehoor p.16). Echter, er dient te worden geoordeeld dat uw voorgaande verklaringen louter vermoedens zijn die op u geen enkele wijze verder hebt ondersteund. Er mocht van u worden verwacht dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om de bescherming van de Georgische autoriteiten te bekomen. Men kan immers pas aanspraak maken op internationale bescherming nadat men de beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst voldoende benut heeft. U toont in uw verklaringen niet aan dat de Georgische autoriteiten onwillig of onkundig zouden zijn om u bescherming te verlenen.

Eveneens hebt u nagelaten om hulp te zoeken bij uw collega's op de militaire basis. Zo stelde u dat u op 27 december 2010 door de onbekende mannen bijna bewusteloos werd geslagen. U gaf aan dat er aan uw hoofd iets blauwachtig en opgezwollen was en dat u een soort hersenschudding had opgelopen (CGVS gehoor p.11, 19). Echter, u hebt uw wachtdienst die nacht verder gezet zonder enige medische hulp in te roepen of ook maar aan iemand melding te maken van het gewelddadige incident (CGVS gehoor p.10, 11). Nochtans gaf u aan dat er andere personen op de militaire basis aanwezig waren (CGVS gehoor p.10). Verder hebt u ook geen enkele inspanning geleverd om nadien over uw vervolgers mogelijke informatie in te winnen door bijvoorbeeld bij uw collega's navraag te doen of zij met twee onbekende mannen in contact waren gekomen (CGVS gehoor p.14). Deze vaststellingen zijn bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Temeer gezien u na het betreffende incident nog verder uw wachtdienst hebt uitgevoerd in de nacht van 27 december 2010 (CGVS gehoor p.10- 11) alsook u op 29 december 2010 nog een hele dag op de militaire basis aanwezig was (CGVS gehoor p.11), kan van u worden verwacht dat u minstens iemand op uw militaire basis had aangesproken.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uw zoon D. (...) op heden in uw appartement in Tbilisi verblijft. U gaf aan dat vrienden van u bij uw zoon wonen en hij door hen wordt beschermd (CGVS gehoor p.12). Echter, dat u uit Georgië bent gevlucht omwille van bedreigingen waardoor u vreesde voor uw leven en dat van uw zoon D. (...) (CGVS gehoor p.10, 12), is onverenigbaar met het feit dat uw zoon op heden op uw vroegere woonplaats in Tbilisi verblijft. U verklaarde overigens dat u zelf in augustus 2011 een vriend had gevraagd om uw zoon naar uw appartement in Tbilisi terug te brengen omdat hij zich bij uw schoonouders in Skhvtori slecht voelde (CGVS gehoor p.4). Dat u echter uw zoon in uw appartement laat verblijven, terwijl u tijdens uw gehoor verklaarde dat u nog steeds in Georgië wordt gezocht door de twee onbekende mannen en een bepaalde groepering die achter deze personen zou staan (CGVS gehoor p.12, 14-15), is niet logisch en coherent te noemen. Overigens, volgens u hebben de voornoemde personen uw vriendin, die bij uw zoon woont, al enkele keren opgebeld (CGVS gehoor p.14-15). Bijgevolg dient op basis van voorgaande vaststellingen te worden besloten dat de aannemelijkheid van uw verklaarde vrees in ernstige mate wordt ondermijnd. Uw verklaringen dat uw zoon in Tbilisi geen problemen kent omdat uw vervolgers niet op de hoogte zijn van het feit dat uw zoon in uw appartement verblijft (CGVS gehoor p.14), is onvoldoende om voorgaande vaststelling te wijzigen.

Voor wat betreft het feit dat u uw contract bij het Georgische leger hebt verbroken omdat u uw dienst niet op legale wijze hebt beëindigd en u hierdoor in de gevangenis kan belanden bij terugkeer (CGVS gehoor p.15), dient te worden opgemerkt dat er niet kan gesproken worden van een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalde zelf aan dat het begrijpelijk zou zijn mocht de regering u hiervoor aanhouden of een straf voor u bepalen (CGVS gehoor p.15). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U haalde immers zelf op geen enkele wijze dat de reactie van de overheid een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou inhouden in geval van terugkeer.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde documenten aangaande uw militaire carrière bij het Georgische leger betreft, dient te worden vastgesteld dat deze documenten de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het tijdschriftartikel over uw legerdienst, een document van tewerkstelling in het leger (dd. 13/11/2007), een document van aanstelling als toezichthouder van de communicatiedienst (dd. 27/11/2007), een getuigschrift van bedanking (dd. 29/04/2010), een aanbevelingsbrief (dd. 16/08/2008), een opleidingscertificaat (dd.11/07/2007), een diploma van de militaire academie (2008) en meerdere foto's van u in legeruniform bevestigen immers enkel uw verklaringen aangaande uw tewerkstelling bij het leger en dit werd niet in vraag gesteld. Ook de neergelegde USB-stick die pas na het gehoor op

het CGVS werd onderzocht, kan de reeds geformuleerde besluiten niet wijzigen. Op de betreffende gegevensdrager waren er allerhande fotobestanden en muziekbestanden terug te vinden, maar geen enkele van deze bestanden bleek uw vervolgingsproblematiek concreet te ondersteunen. Voor het document waaruit blijkt dat u twee bent geëindigd bij een mars van 20 km, geldt dezelfde conclusie.

Ook uw zwangerschapsattest (dd.2/11/2011), uw rijbewijs, de Georgische identiteitskaarten van u en uw partner, uw scheidingsboekje, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw zoon S. (...), de geboorteaktes van uw twee zonen S. (...) en D. (...) en uw een diploma vroedkunde (2007), kunnen niets veranderen aan de geformuleerde conclusies. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden, uw zwangerschap en uw opleiding en deze gegevens worden niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u volgens het door u neergelegde zwangerschapsattest (dd.2/11/2011) 13 weken zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "subsidiaire bescherming".

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd daar de aangevochten beslissing geen bevel betreft om het grondgebied te verlaten en evenmin een beslissing tot terugleiding naar de grens.

2.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat “*de bestreden beslissing niet is gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken*” stelt de Raad evenwel vast dat alle door verzoekende partij ter ondersteuning van het door haar voorgehouden asielrelaas bijgebrachte documenten door verwerende partij in overweging werden genomen en verzoekende partij desbetreffende motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin aan met welke van de door haar voorgebrachte stukken door verwerende partij geen rekening werd gehouden.

2.2.6. Verzoekende partij betoogt in een blote bewering dat de bestreden beslissing een opsomming betreft van vergissingen en fouten, doch duidt niet *in concreto* aan welke fouten en vergissingen het betreft. Dit verweer kan derhalve niet als dienstig worden beschouwd.

Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij niet met alle door haar voorgehouden middelen heeft rekening gehouden. Verzoekende partij toont immers niet aan welke door haar bijgebrachte argumenten of asielmotieven door verwerende partij buiten beschouwing werden gelaten.

2.2.7. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verwerende partij motiveert op uitvoerige wijze dat verzoekende partij duidelijk geen enkele poging heeft ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van haar eigen autoriteiten en dat de door haar voorgehouden verschoningsgronden, zoals het gegeven dat de politie enkel snotneuzen betreffen, dat de militaire politie zich niet op een week kan organiseren en dat zij als vrouw geen enkele bescherming kan genieten, enkel vermoedens betreffen die niet worden ondersteund. De Raad stelt vast dat voormelde verschoningsgronden, die blote beweringen betreffen, ook in het verzoekschrift op generlei wijze met enige objectieve informatie worden onderbouwd. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.8. De motivering dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht gezien het opnieuw logeren van haar zoon in haar vroegere woonplaats in Tbilisi wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Het manifest verzaken van verzoekende partij een beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst en het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas met betrekking tot een uiterst wezenlijk element van dit relaas verhinderen

terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij op manifeste wijze heeft verzaakt een beroep te doen op de bescherming van haar eigen autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 november 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT